

Een laatste race met een glas cava in de hand

Tot op het laatste hield Marieke Vervoort (40) de regie in handen. De dappere rolstoelatlete met het hart op de tong stierf gisteren in Diest. De pijn die ze al 26 jaar leed, was te erg geworden.

BRUSSEL 'Ze is gestorven op zijn Mariekes, met een glas cava in de hand', vertelt Leif-arts Wim Distelmans, die haar begeleidde. 'Ze was er 1.000 procent klaar voor. Tot op het allerlaatste moment is ze zichzelf gebleven, ze was heel sereen toen ze uiteindelijk in intieme kring overleed.'

Veertig jaar is de bekende rolstoelatlete uiteindelijk geworden. Haar begrafenis zal, zoals ze zelf wenste, in intieme kring plaatsvinden. Ook daar wordt cava geserveerd, verzekerde ze vorig jaar in een uitgebreid interview met deze krant (*DS 28 april 2018*). Er zal ook een boodschap worden getoond, die Vervoort zelf opgenomen heeft.

Londen 2012

De stad Diest opent wel een rouwregister voor de inspirerende jonge vrouw. Als paralympische atlete 'rolde' ze een indrukwekkend palmares bijeen met haar *handbike*, met als orgelpunt de fabuleuze 100 meter sprint op de Paralympische Spelen van Londen in 2012. Ze schreeuwde het uit van vreugde. *The beast from Diest did it again*. Toen al wist 'Wielemie' dat ze niet zo lang meer te leven had: vlak voor de Spelen hadden de dokters haar verteld dat ze versneld verslechterde. Toch bleef ze lachen en avonturen ondernemen, samen met haar hond Zenn. Van bungeejumpen tot diepzeeduiken.

Vervoort racete vorige maand nog met een Lamborghini over het circuit van Zolder. 'Mijn laatste wens is vervuld', zei ze toen

'Marieke kan een voorbeeld zijn voor veel mensen die het moeilijk hebben', meent burgemeester Christophe De Graef (Open Diest). 'Ze bleef er steeds in geloven. Geloven in prestaties, geloven om het toch aan te kunnen. Telkens een doel vastleggen. Hoe moeilijk soms ook. Laat het een les voor ons allemaal zijn. In doorzetting, maar ook in relativering.'

Op haar 14de begon de levenslustige Vervoort, een echte kwajongen, pijn te krijgen. Op haar 20ste werd de aandoening benoemd. Ze vocht om topsporter te kunnen blijven, tot haar lichaam stop zei. Het ging al even niet goed meer met Vervoort, die leed aan een zeldzame aandoening van het ruggenmerg. Om de twee

weken moest ze naar het ziekenhuis voor een pijnbehandeling. ‘Ik word daar super in de watten gelegd. Die speciale medicatie is goed om een leger plat te leggen. Maar dat biedt mij amper tien goede dagen in een maand. Het is *heavy*, zowel mentaal als fysiek. Het is leven van dag tot dag’, getuigde ze recent nog in *Vandaag* op Eén, met haar kenmerkende gevoel voor humor.

Bucketlist

Hoe hels de pijn was waaraan ze leed, kwam Vlaanderen in 2015 te weten tijdens een pakkende aflevering van het tv-programma *Het huis*, waarin Vervoort vertelde dat ze haar einde zelf wou kiezen. De euthanasiepapieren waren al enige tijd in orde gebracht, ze was ook al even bezig met het afvinken van haar bucketlist. Vorige maand racete ze nog met een Lamborghini over het circuit van Zolder. ‘Mijn laatste wens is vervuld’, zei ze toen.

Vervoort zal niet snel vergeten worden. Ze is de eerste paralympische atlete die een eigen tentoonstelling kreeg in het sportmuseum van Hofstade. Ze blijft de steunende meter van de vzw’s Canisha en Pinocchio. De eerste leidt hulphonden op voor mensen met een beperking, de tweede behartigt de belangen en het welzijn van kinderen en jongeren met brandwonden in heel België. Vervoort laat haar geld aan die goede doelen na.

‘Ik heb een fantastisch leven gehad’, zei ‘Wielemie’ zelf in deze krant. ‘Ik ben een rijk mens, dankzij mijn vrienden.’ Als ze één boodschap heeft, is het wel: leef nu. ‘Geniet van elk moment, morgen kan het gedaan zijn.’ (*mju, wwi, vbr*)